

okénko

do života farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci

Ročník XXII, číslo 1

Vyšlo 28.3.2010

Vzkříšení

Až zhasne plamen
jediným dechnutím větru,
až uvadne poslední květina
a vychladne sluneční žár,
až zhrouť se paláce pochybné moci,
po věky tvořené rukama tisíců,
až země se v základech otřese
a padnou ohromné masívy hor,
až poslední bárky ke břehu doplují
a z času zbude jenom cár,
pak vzejde Nové ráno.

A ve světle jasnějším
než byly kdy paprsky pozemského slunce
spatříme Novou zemi s vítězným Králem,
který svou smrtí přemohl smrt navždy.

Marie Cekotová

MATRIKY VYPRAVUJÍ

Z vody a z Ducha svatého se znovu narodili:

- 10.1. Tereza Matoušková z Prace
- 17.1. Tomáš Josef Benešovský z Ponětovic
Ellen Terezie Králová z Kobylnic

Ve společenství víry, naděje a lásky se s námi rozloučili:

- 27.12. Vlasta Jílková z Podolí (*1921)
- 31.12. František Kubiš z Bedřichovic (*1952)
 - 5.1. Josef Buchta z Jiříkovic (*1923)
 - 8.1. Zdeněk Valach z Kobylnic (*1932)
- 16.1. Andrea Mikulášková ze Šlapanic (*1974)
- 17.1. Marie Krkošková z Prace (*1928)
- 21.1. Radomír Žák ze Šlapanic (*1971)
- 20.2. Štěpánka Kalužová z Kobylnic (*1917)

Z KALENDÁŘE

- 4.4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
- 25.4. 1. sv. přijímání v Praci
- 2.5. 1. sv. přijímání ve Šlapanicích
- 15.5. Pout' do Křtin – hlavní celebrant P. Milan Mihulec
- 16.5. Pout' v Podolí
- 23.5. Slavnost Seslání Ducha svatého
- 30.5. Pout' v Bedřichovicích
- 1.6. Návštěva nemocných ve Šlapanicích
- 6.6. Farní den ve Šlapanicích

KOROUHVE KRÁLOVSKÉ

Když básník Venantius Fortunatus (530-601) napsal u příležitosti přivítání relikvie Kristova kříže v Poitiers hymnus *Vexilla Regis* (Korouhve královské), netušil, jak jeho text ovlivní a nadchne lidská srdce. Mnoho generací křesťanů tento hymnus zpívalo při nejrůznějších příležitostech, tento text formoval Evropu jako křesťanský kontinent. Tento hymnus se dnes používá v Liturgii hodin ve Svatém týdnu a mne vždy natolik fascinoval, že bych se chtěl zamyslet nad jeho slovy i poselstvím, i když nás od jeho napsání dělí bezmála tisíc pět set let.

Je to hymnus na Kristův kříž, který není jen nástrojem smrti, ale místem spásy, oltářem oběti a pramenem uzdravení. Kříž je královskou korouhví, je obrazem, který neseme v sobě skrze křest. Korouhev není jen nějakou standartou či symbolem, se kterým se identifikujeme, ale je to i něco, co nás vzájemně spojuje a charakterizuje. Skrze kříž a pro Kristův kříž jsme dědici království, do božího království jdeme pod korouhví kříže. Kříž je Kristovým trůnem, odtud on kraluje a my na tento trůn kříže máme zasednout po jeho pravici či levici, jak si to přála matka Zebedeových synů. Tato královská korouhev ustanovuje království lásky mezi námi na zemi, protože nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Královská korouhev kráčí vpřed, bez lidského přičinění, protože boží království není vázáno na nás, ale je dílem milosti. Snad právě proto v duchovním životě se vše podstatné pohybuje v rovině božských ctností a milosti, ne v logice lidské snahy o dokonalost. Kristus je spjat s křížem ne pro své utrpení, ne pro vědomí, že musí zachránit hříšné lidstvo, ale protože miluje. Láska věci mění a posouvá je vpřed, proto kříž září ohněm tajemství. Je to oheň, který hřeje a nepálí, dává světlo a neoslepuje, hoří a nespaluje se, je plný života a přitom se jej můžeme dotknout a uzavřít jej ve svém srdci. Tajemství kříže má zazářit, aby bylo zřejmé, že lze porazit neporazitelného, změnit nezměnitelné, rozlomit nerozlomitelné; je možné upřímně milovat nepřátele, odpustit, mít naději a být šťastný v každém okamžiku svého života. Nezdářejme se tomu uvěřit a naplníme Kristovu Paschu, vždyť před námi jdou Korouhve královské.

Napsal P. Pavel Kopeček, farář v Podolí

Korouhve královské jdou vpřed,
kříž září ohněm tajemství;
ten, který stvořil tělo, svět,
svým tělem, přibit na něm, tkví.

Hle, jak až k srdci proniká
zbraň bezcitná a strašlivá!
Z boku se řine s vodou krev
a od hříchu nás omývá.

Nádherný strome zářící,
jejž rosí božské krve proud
za hodna vyvolený jsi
ke svatým údům tvrdě lnout.

Šťastný, že na tvých ramenou
smí cena světa viseti,
že cítíš tíhu vznešenou;
jež bere kořist podsvětí.

Pro slávu spasitelných muk
buď slaven svatý oltáři,
kde Život vytrpěl svůj skon
a smrt nám v život přetváří!

Kříži, jediná naše naděje,
v čas umučení se v nás vryj,
ve věrných milost rozhojňuj,
z hříšníků jejich viny smyj!

Trojice studno spasení,
kéž každý duch tě velebí!
Tajemstvím kříže uzdrav nás
a přiveď k slávě na nebi!

NIC NECHYBÍ TOMU, KDO JE SPOJEN S HOSPODINEM

Ve dnech 26. – 27. února se konala v našem farním kostele již šestá postní duchovní obnova, tentokrát vedená mnohým nám již známým spirituálem pražského Arcibiskupského kněžského semináře P. Zdenkem Wasserbauerem. Letošním nosným tématem obnovy se stal Žalm 23. Velkou škodou nás věřících je, že ho známe zejména ve spojitosti s pohřebními obřady. Tento žalm by se totiž měl stát naší každodenní modlitbou a výzbrojí (logoterapií) proti úzkostem a strachům, jež zažíváme. Nabízím několik myšlenek otce Zdenka – vždy s odkazem na konkrétní verš Žalmu 23.

Ž 23,1 – Hospodin se stará – to je Boží podstata. Já obyčejný smrtelník – hromádka neštěstí – jsem předmětem Boží péče. Pastýř je ten, kdo je se stádem stále. Musím mít ve svého pastýře důvěru, věřit, že to se mnou myslí dobře. Nebudu mít nedostatek - lze říci pouze za předpokladu, jestliže Hospodin je můj pastýř, pod jinými pastýři ho mít budu.

Ž 23,2 – dává mi vše potřebné k životu. V dnešní době více než nedostatek vody nás trápí různé tlaky a stresy – potřebujeme spočinout. Obrazně řečeno: lehnout si na

rozkvetlé louce s osvěžujícím nápojem po ruce... toto by mělo být naše časté vnitřní rozpoložení, protože máme dobrého pastýře.

Ž 23,3 – dává mi život – není samozřejmostí, že se probouzím každé ráno k novému dni. Po nabrání sil mohu jít dál, po cestách pečlivě vybraných dobrým pastýřem, cestách vedoucích ke spáse.

Ž 23,4 – v tomto verši se mění styl žalmu, stává se osobní výpovědí, přechází se k tykání v okamžiku, kdy „přituhuje“. Zde je vrchol žalmu – Ty jsi se mnou. Přichází temnoty a zkoušky, které Bůh neodstraní, ale nikdy nás v nich neopustí. Hospodin nás provede všemi smrtelnými nebezpečími i smrtí samotnou... převádí nás na nové, lepší pastviny. Vždy ale jdeme s Hospodinem – tedy ve dvou. Zkouška, která nám má pomoci vyrůst – stát se zralým člověkem. Berla a hůl jako nástroje vedení a obrany.

Ž 23,5 – Bůh nás nevede různými životními průsmuky na nějaká náhodná místa, ale na nová – lepší - místa hojnosti. Z ovečky se stává vzácný host, kterému je zapotřebí pomazat hlavu olejem, který občerstvuje, voní a má i medicínské účinky. Zde můžeme vidět i předobraz svátostí. Pod Boží ochranou nám nikdo a nic nemůže ublížit. Přestože vím, že mám nepřátele, v Boží blízkosti se mohu cítit v bezpečí a na vše nepříjemné bych měl umět zapomenout. Hospodin se zde prezentuje jako úžasný hostitel.

Ž 23,6 – Hostitel nenechá odejít pocestného s prázdnou. Bůh nás vybavuje na naše cesty a pro všechny dny našeho žití. U Hospodina je nám dobře, proto se chceme neustále navracet a rozpomínat se na věci, které jsme s Pánem prožili.

Závěrem si shrňme devět činností dobrého pastýře, které ho definují:

- 1) je mým pastýřem
- 2) dává odpočinout
- 3) jde přede mnou – vodí mě
- 4) občerstvuje
- 5) řídí mě
- 6) jde se mnou
- 7) dává jistotu a bezpečí
- 8) prostírá mi stůl
- 9) maže mě olejem

Petr Horák
foto: autor

Zvukový záznam všech přednášek P. Zdenka Wasserbauera najdete na farních internetových stránkách www.farnostslapanice.cz

FARNÍ PLES 2010

Vážení přátelé,

jako každý rok jsme se i letos sešli na farním plese. Tentokrát nás provázelo aktuální téma zimních olympijských her. Hned na začátku jsme si připomněli vítězné utkání hokejistů v Naganu. Stačilo několik málo prvních vteřin a i ti z nás, kteří hokej (a sport všeobecně) nesledují, poznali slavné okamžiky nedávné olympiády. V publiku se projevila nefalšovaná národní hrdost, přihlížejícím se rozhořely líce a rozbušila „srdcata.“ Začalo se fandit. Právě tento úvod byl výborně zvolený. Publikum se dostalo do varu a po několika nezdařilých útocích ruských hokejistů skončilo krátké utkání „nečekaně“ vítězstvím českých hokejistů a ohromným aplausem přihlížejících. Uf. To byl zážitek. Takových více.

Jak jsem již naznačila, sama nepatřím mezi skalní sportovní fanoušky, proto si dovolím okomentovat farní ples z trošku jiné perspektivy. Ani nevím jak, sama sebe jsem honorovala na tomto plese do funkce pozorovatele pavlačového. Asi proto, že se do tanečních kreačí již nehru s takovou vervou jako za mladých let, kdy jsem s radostí a s kamarádkami křepčila na brněnských diskotékách. A proto si na podobných akcích s velkou oblibou prohlížím aktuální róby dam i pánů, jejich líčení, móresy, rozpoložení a složení a rozjímám. Věřte mi nebo ne. Je na co se dívat a nad čím dumat.

Ponejprv musím nutně poukázat na vynikající taneční vystoupení tančících Ještěrek. Na tato děvčata je radost pohledět. Slušelo jim to velmi a povzbuzována ryčnými výkřiky mladých farníků cudně klopila zraky. Děvčata, jen tak dál. Už se těšíme na další vystoupení.

Ples byl doprovázen nezbytnými, dokonale promyšlenými a vtipnými soutěžemi, o půlnoci nás čekala tombola, ve které zajásala nad balíčkem většina z nás.

Inu a letos jednoznačně vedla fialová barva. Fialová říkáte? Ano. A právě fialová je liturgickou barvou, do které odíváme půst a advent. Připomíná nám barvu popela, znamená pokání, kajícnost a smutek prosvětlený nadějí. Nadějí, kterou nám dává Pán Ježíš. Naděje, která nás provází celý život, na každém kroku. Naděje, která nám dává sílu jít dál. Určitě jste zažili chvíli, kdy vám nebylo zrovna veselo, kdy vás potkal nějaký smutek, trápení, nejistota. A tu jste si vzpomněli na Pána Boha, že je tu s námi neustále přítomen, že na nás dohlíží, chrání a povzbuzuje a zažili jste takový ten pocit jistoty, bezpečí, že to nějak dopadne a Pán se o nás postará a pomůže. Máme tedy nejen naději, ale také jistotu, o kterou se můžeme opřít. Končí postní období. V této době se všichni snažíme. Nebo se alespoň snažíme snažit. Zamýšlíme se, zda je naše cesta správná, zda nasloucháme Pánu s otevřeným srdcem, zda se mu líbíme a jak to udělat, abychom se mu líbili ještě více. Zajisté jsme právě končící postní období prožili každý dle svého nejlepšího svědomí a možností. Ať už se někomu dařilo více anebo méně. Snažili jsme se všichni.

Přicházejí krásné svátky Velikonoc. Kolik Velikonoc jsme vlastně každý prožili? 30, 50, 70? A pokaždé se na ně těšíme, pokaždé očekáváme jaro a probuzení přírody,

jako kdyby to bylo právě letos poprvé. Máme nádhernou možnost a vlastnost radovat se z Velikonoc každým rokem stejně. Nebo víc. A nejen z Velikonoc se radujeme každoročně, ale také z Vánoc, každých narozenin a každého ročního období. Bože, díky za tu radost, kterou v nás obnovuješ po celý život. Díky, že se můžeme radovat ze života a že v nás radosti přibývá.

Lenka Malíková

CO MĚLY OLYMPIJSKÉ HRY V KOBYLNICÍCH A VE VANCOUVERU SPOLEČNÉHO?

Ještě před samotným zahájením XXI. zimních olympijských her v kanadském Vancouveru prožila naše farnost svoji olympiádu v Kobylnicích. Malá vesnice na okrese Brno–venkov se stala díky VI. farnímu plesu, tentokrát s olympijským zaměřením, dalším setkáním farnosti.

Tři týdny poté se stalo město ležící na březích Tichého oceánu, kde lidé chodí spát v době, kdy my už se probouzíme do nového dne, setkáním sportovců z celého světa. Zcela přirozeně tak na sebe po zbytek druhého měsíce roku upoutalo pozornost milionů lidských očí ze všech koutů zeměkoule. Možná se v tuto chvíli ptáte, co tím chci říci?

Když jsem v noci z dvanáctého na třináctého února v televizi sledoval zahajovací ceremoniál olympijských her, uvědomil jsem si, že společného měly obě akce možná více, než by se na první pohled zdálo. Rovná se je možno zcela jistě vložít mezi samotný účel pořádání obou akcí. Setkání lidí jak na plesu, tak na olympiádě. Farnost je místem pro setkání, a to nejen v kostele nebo na faře. Opět se potvrdilo, že tento ples není pouze setkáním farnosti, ale vyhledávají ho také lidé, kteří v ní nejsou nikterak aktivní. Stejně tak olympijská myšlenka má historický základ v setkání v jednotě a účasti sportovců, dnes již celého světa. Zápolí v nejrůznějších sportovních odvětvích a samotné účasti na setkání obětují stovky hodin tréninkové dřiny a spoustu odříkání.

Na plesu, při úvodním slově otce Miloše, zazněla z jeho úst k přítomným slova s prosbou o požehnání pro jeho zdárný průběh a vytvoření opravdového společenství. Stejně tak i předseda organizačního výboru XXI. zimních olympijských her John Furlong, při svém zahajovacím projevu v hale BC Place všechny ujistil, že Vancouver udělá pro úspěch her vše a obrátil se k Bohu s prosbou o požehnání. „Vítejte v Kanadě, jste mezi přáteli. Chceme vám zanechat vzpomínky na celý život.“ Sportovcům vzkázal: „Jste šampióni, hrdinové pro naše děti, důkaz toho, že muži a ženy umí dělat velké dobro. Ve sportu, stejně jako v životě, bychom se nikdy neměli vzdávat a vždy dělat to nejlepší. Jste náš maják naděje ve světě, který potřebuje jednotu, mír a inspiraci.“ Vrcholem projevu, který slyšelo přes miliardu lidí na celém světě, pak byla závěrečná věta Johna Furlonga: „Bůh žehnej Kanadě, Bůh žehnej všem skvělým sportovcům.“ Následně byly XXI. zimní olympijské hry oficiálně zahájeny. Na oslavu tohoto kroku zazpívala KD Lang dojemnou píseň Hallelujah (oslavujte Pána, chvalte Pána).

Já osobně považuji výše uvedená citovaná slova, pronesená při této příležitosti, i samotný scénář zahájení za jedny z nejlepších výrazů „propagace“ šíření Božího slova a odkazu křesťanství v dnešní době. Ano, tento hlas nesoucí se z jedné z nejcivilizovanějších a nejvyspělejších zemí do celého světa zde má i dnes své pevné a neoddiskutovatelné místo.

Na úplný závěr mi dovoluji položit jednu otázku, na kterou ať si zkusí odpovědět každý sám. Jaká by asi byla volena skladba textů a scén, kdyby slavnostní ceremoniál zahájení her probíhal v naší republice a měl ho slyšet doslova celý sportovní i nespportovní svět? Není tomu přece tak dávno, kdy se naše společnost, dle mého názoru naprosto utopickou myšlenkou uspořádat olympijské hry v České republice, naprosto vážně zabývala...

Bůh tedy žehnej nejen Kanadě, nejen všem skvělým sportovcům, ale také naší vlasti a našemu farnímu společenství.

A pokud snad stále někdo pochybuje, jestli si obě akce byly opravdu tak blízké, jedno je jisté: Jak v Kobylnicích, tak ve Vancouveru, měli hasiči při slavnostním zahájení tisíce připomínek k zapálení olympijského ohně ve vnitřních prostorách ☺ ☺ ☺

ZAČALA PŘÍPRAVA NA BIŘMOVÁNÍ

V lednu letošního roku začala další příprava na přijetí svátosti biřmování. Pro koho je určena, kolik lidí se do ní přihlásilo, jak bude probíhat, co bude jejím obsahem a kdy by měla vrcholit, na to jsme se zeptali otce Miloše:

Biřmování je svátost, kterou by měl přijmout každý pokřtěný. Proto je příprava určena všem, kdo tuto svátost zatím nepřijali. Spodní věková hranice je 15 let, horní je zcela otevřená ☺. Probíhá ve dvou skupinách – středeční a páteční. Na společných setkáních probíráme Vyznání víry, dále bude následovat nauka o svátostech, Desatero, samozřejmě se zastavíme u modlitby, Písma svatého a i jiných témat, které nám mají pomoci se zorientovat nejen ve světě víry a vztahu s Bohem, ale také v pohledu na svět, ve kterém žijeme. K tomu měl například přispět i večer s trvalým jáhnem Radkem Mezulánkem, který byl věnován médiím a jejich vlivu na prožívání našeho života. Příprava má tedy pomoci upevnit vztah s Bohem, s druhými lidmi, posílit společenství mezi biřmovanci i ve farnosti. Samotné udělování svátosti biřmování bude někdy příští rok. Tuto dobu kéž nejen biřmovanci, ale také my ostatní farníci, naplníme modlitbou a vyzváním Ducha svatého, aby čas přípravy a potom samotné udělování bylo opravdovým setkáním s Pánem a jeho dary, kterými nás chce On zahrnout.

* _ * _ *

A co od přípravy očekávají biřmovanci, kteří se do přípravy přihlásili?

Od biřmování očekávám, že prohloubím svoje znalosti z víry, víc poznám Boha a že se setkám s ostatníma děčkama.

Očekávám církevní dospělost, budu moci jít někomu za kmotra a budu s děčkama.

Co očekávám od biřmování? Více znalostí o Bohu, větší poznání a prohloubení víry, „křesťanskou dospělost“ a to, že už budu moci potom jít někomu za kmotra.

Na přípravu na biřmování se těším a nemůžu se dočkat tak, jako do hodin náboženství. Výuka náboženství je jen jednou týdně a mně se to zdá málo. Příprava k biřmování je pro mě druhým náboženstvím týdně, na každou přípravu se těším a počítám dny, kdy už bude konečně pátek. ... Od přípravy k biřmování očekávám, že zjistím, jakým směrem se mám vydat a jít, abych byl svatý a po smrti skončil v nebi.

Ptal se Rudolf Staněk

P. MILAN VAVRO - PASTÝŘ I STAVITEL

P. Milana Vavra znají šlapaničtí farníci už od kolébky. S mnohými z nich absolvoval svá první základní studia, ministroval v našem kostele a podílel se na životě farnosti, jak jen to bylo v jeho silách. Možná v letech, kdy se rozhodoval pro zasvěcenou životní cestu, netušil, že se kromě péče o chrámy lidských duší bude podílet, a to nemalou měrou, na péči i o chrámy viditelné.

Později, už coby kněz, působil postupně v Příměticích, Znojmě - Louce, Šatově, Havraníkách a Hnanicích. Jeho stavitelské poslání začalo vlastně jaksi přirozeně. Na prvním místě kněžské služby nebylo kde bydlet. Fara v Louce byla neobývaná a neobyvatelná. Proto ji P. Milan po dohodě s Městem Znojmem prodal a město faru přestavělo na byty. Pro vznik nové fary zvolil P. Milan farní pozemek. Bohužel v ní vlastně ani jednou nepřespál, protože těsně před jejím dokončením, už v plné její výbavě, byl odvolán na jiné působiště.

Jak, otče Milane, vzpomínáte na toto první působiště? Je to opravdu tak, že zde začalo i vaše stavitelské poslání – to viditelné? Jak jste si jako novokněz představoval svou pastorační službu?

Na Znojemsko nejen rád vzpomínám, ale také se tam rád vracím. Je pravda, že jsem si nepředstavoval mše svaté s dvaceti - třiceti farníky, ale brzy jsem pohraniční počty přijal. Pohraničí bylo po roce 1989 územím, kde šlo dělat mnoho nových věcí, které nebylo možné konat za komunismu díky vše sledujícímu pohraničnímu vojsku. Ze strážní věže viděli dalekohledem přímo do oken fary.

Po dobu výstavby ve Znojmě-Louce jste bydlel na rozsáhlé faře v Šatově, která spíše připomíná klasicistní venkovské šlechtické sídlo. Jedno z křídel jste rekonstruoval na byt faráře. Současně pod vaším vedením proběhly zásadní opravy všech vám svěřených kostelů. Které z nich to byly?

Přišel jsem jako novokněz a otec biskup mi ke kaplanství v Příměticích svěřil hned tři farnosti se třemi zchátralými kostely a dvěma farami. Šatovská fara je největší v diecézi, má tři křídla s 60 okny a 5 obrovských stodol, které se už zřejmě rozpadly. Na opravě její fasády a celé střechy se několikrát podíleli i muži ze Šlapanic. Pro kostel v Šatově jsme pořídili nové „zvony smíření“, odlité z měděných drátů likvidované železné opony ze státní hranice. Potom bylo možné opravit střechu věže a fasádu kostela. V Havraníkách jsme opravili celý interiér včetně restaurování inventáře a nových lavic. V Hnanicích proběhla po sto letech generální oprava interiéru i fasády poutního

gotického trojlodního chrámu se studniční kaplí. K tomu přibyla po třech letech bazilika v Louce, kde jsem začal opravou střechy a výmalbou lodi.

Prý se při opravách kostela ve Hnanicích našla za presbytářem velká zajímavost, která byla pod podlahou ukryta mnohá staletí. Jaká je historie tohoto poutního místa?

Poutní místo v malé příhraniční vesnici s 200 obyvateli je zasvěceno svatému Wolfgangovi, pasovskému biskupovi z 10. století. Velké pouti se zde konaly hlavně v době barokní, původní podlahy byly zcela prošlapané. Právě v roce 1994 jsme oslavili 1000 let od jeho smrti. Vykonali jsme prosebnou pouť do Rakouska a dosud věříme, že s jeho přimluvou se v tom roce podařilo velkým nákladem kostel opravit. Totiž v den jeho svátku roku 1993 jsme při opravách podlahy našli druhou studnu, zřejmě 300 let zakrytou starým oltářním kamenem. Při objevení byla hladina vody ve studni naprosto čistá.

Poté, co jste nastoupil do Slavkova, čekala vás generální oprava farní budovy s kaplí. Zde je dodnes sloužena liturgie ve všedních zimních dnech, kdy je v kostele více než chladno. Na faře tak vznikly zcela zásadní změny: byty pro faráře, kaplana, pohostinský byt, učebny, sál, zmíněná kaple, sakristie kostela a veškeré zázemí. Vaše představa zázemí pro kněze a hosty farnosti byla zřejmá, ovšem do jakých pastoračních úkolů jste se ve Slavkově pustil?

Příchod do Slavkova byl, co se týká staveb, přechod „z bláta do louže“. Obrovský kostel a 50 metrů dlouhá fara byly ve stavu zchátralém. Pomohly dotace z více míst a ochotní farníci, od dětí a mládeže po důchodce, odvedli na faře i v kostele mnoho práce. Aby to nevypadalo, že jen opravuji, pokračoval jsem s otci kaplany v pátečních večerech pro mládež a bohoslužbách pro děti. Zavedli jsme farní rady ve Slavkově i v každé vesnici, farní časopis, pravidelné měsíční návštěvy starých a nemocných, pěší pouť do Žarošic, farní den, křížové cesty na kopec Urbánek a na Velký pátek městem, dušičkové bohoslužby ve hřbitovní kapli. Ve spolupráci s řeholními sestrami začaly duchovní obnovy pro mládež, ženy a děti. Deset let hraje farní divadlo, na Vánoce bývá živý betlém a silvestrovská prohlídka zvonů a hodin.

Je mi známo, že v rámci oprav budov far a kostelů dochází i na obnovy výtvarných děl. Právě ve Slavkově se s opravou kostela pojila obnova reliéfů ze života Ježíše Krista, náročná výmalba, oprava varhan, obnova hodin v průčelí chrámu... Zde vyvstává otázka, jak snadné či komplikované je pro vás nalezení vhodných spolupracovníků – restaurátorů?

Pokud museli být na akci restaurátoři, snažili jsme se vybrat ty dobré a s příhodnou cenou, abychom se vešli do přidělené dotace, ta byla vždycky několikrát menší, než jsme potřebovali. Ale vždy jsme toho příhodného objevili ☺

Dalším z rekonstrukčních počínů bylo nejprve převedení kostela sv. Jana Křtitele s přilehlým objektem bývalého špitálu z majetku města na farnost. Tento renesanční skvost byl velmi zanedbán a v současnosti je chloubou města. S jakou odezvou ze strany Města jste se setkal při záměru zrekonstruovat jej?

Město obnovu velmi podpořilo a pět let nám poskytovalo třicetvrtmilionovou dotaci z fondu památkových zón. Díky tomu se podařilo areál kompletně opravit. Protože je to druhý kostel ve Slavkově, máme problém jej hlavně pro vzdálenost od fary naplnit činností. Lidé jsou zvyklí na farní kostel. Pořádáme tam tedy koncert a o dušičkovém týdnu jsou slouženy mše svaté.

Podívejme se na kostely v Němčanech, Hodějicích a Nížkovicích... Scénář je asi vždy podobný: vše se z kostela vynese, vykope a vybourá vše, co je strávené a nepatří do daného architektonického slohu. Pak se provede obnova do co nejvěrnějšího původního stylu. Na tolik práce nemůže být člověk sám. Máte mezi svými farníky dostatek chápajících pracovitých rukou?

Většinou jsme s farníky vykonali přípravné a bourací práce. Stavební a instalační část prací se dnes musí dělat s firmou, většinou s místními drobnými řemeslníky. Lidé dnes nemají tolik času a nejsou zrovna těmi řemeslníky, které bychom potřebovali.

Připomeňme i váš stavitelský zásah směrem na původně drobný kostel v Heršpicích. Celý kostel byl víceméně zbourán a postaven podle návrhu vašeho tehdejšího kaplana a architekta P. Pavla Kryla. Jak se vám na tomto projektu spolupracovalo?

Je pravda, že jsme původně chtěli přistavět boční loď ke stávající kapli. Až při stavbě se nám kaple vlastně rozpadla pod rukama, tak jsme ji zbourali celou. Vznikl tak nový kostel, na jehož vývoji jsme se během stavby shodli s architektem, projektantem, stálými brigádníky i panem kostelníkem, který nás do přestavby „uvrtil“. Za rok a půl bylo svěcení.

Na přechodnou dobu jste byl správcem farnosti v Šaraticích. I zde jste stihl faru zcela zrekonstruovat. Váš nástupce pak stavbu dokončil. Jistě ne každý duchovní správce má dary tohoto charakteru. Setkal jste se i zde s pochopením ze strany vašeho duchovního nástupce?

Do té opravy jsem se vrhl rád, jednak bývalý farář odstoupil s podmínkou, že nástupcem budu já a nezničím to tam, a já mám slabost pro původní stavby se zachovalým interiérem. Opravili jsme faru do původního stylu se zachováním všeho, co bylo původní. Musím pochválit otce Marka, který pokračoval ve stejném stylu.

Na závěr bych řekl, že školou mi byla účast na opravách kostela a fary ve Šlapanicích.

Přijměte pozvání k návštěvám kostelů, kaplí či far slavkovského děkanátu přinejmenším na stránkách: <http://www.farnostslavkov.cz/texty/obce-a-kostely/#a07>

Za rozhovor děkuje Ivana Horáková P. Milanovi a za spolupráci i Ivanu Vavrovi

MINISTRANT NEBO ANDĚL?

Vážení čtenáři, i když jsou přede dveřmi Velikonoce, dovolte mi ohlédnout se o několik týdnů zpět. Do času vonícího cukroví, koled, dáreků, pohádek a pro jednoho chlapce z naší farnosti také divadla. Zkrátka do období Vánoc. Zajisté někteří z vás zaznamenali skutečnost, že Městské divadlo Brno (MdB) nastudovalo inscenaci o narození Ježíše Krista s názvem více než symbolickým – Betlém. Méně z vás pak asi ví, že se při představeních na divadelních prknech pohyboval jeden z našich ministrantů. Ptáte se který? Jmenuje se Štěpán Brychta, je z Ponětovic a navštěvuje třídu primy zdejšího Gymnázia a ZUŠ. Požádal jsem ho tedy o krátký rozhovor.

Štěpáne, jak ses vlastně dostal k roli anděla v představení Betlém?

Do této role hledali chlapce, kteří už mají zkušenosti na jevišti. A protože jsem už před tím hrál v muzikálu Evita, byl jsem osloven, zdali si nechci zahrát i v představení Betlém.

Dokážeš alespoň přibližně čtenářům říct, kolik hodin zkoušek jsi absolvoval, než byla samotná premiéra?

Zkoušky byly asi dva týdny 4 hodiny denně. Takže kolem padesáti hodin.

Kolik představení jsi odehrál?

Přesně nevím, něco kolem dvaceti představení.

Vím o tobě, že v současné době navštěvuješ místní gymnázium, neláká tě spíše nějaká umělecká škola?

Na ZUŠ navštěvuji zpěv, klavír a housle, což beru jako koníček, profesionálně se tomu věnovat nechci.

Když jsem se bavil s managerem divadla, říkal mi, že představení Betlém je situováno výhradně do období Vánoc a nepředpokládá se, že se bude hrát v průběhu roku. Co za rok? Nebudeš už „přerostlý“ anděl?

V divadle mi řekli, že bych příští rok měl hrát já, ale pokud budu přerostlý, budou si muset najít nového anděla.

Máš i v jiném představení tohoto divadla nějakou roli?

Mimo Betlém ještě zpívám ve sboru v muzikálu Evita.

Jaké další představení z nabídky Městského divadla čtenářům doporučuješ?

Z repertoáru MdB moc představení neznám, ale i kdybych znal, netroufám se žádné doporučit, protože záleží na vkusu diváka.

Štěpáne, děkuji za rozhovor, přeji mnoho úspěchů nejen při studiích, ale v tvém případě i při bohaté umělecké činnosti.

A tím andělem nám alespoň na jeden rok ještě zůstaň ☺

Pavel Horák

OKÉNKO DO DIECÉZE

VÝROČÍ SVĚCENÍ OTCE BISKUPA VOJTĚCHA

Foto: Jiří Sláma

31. března 2010, tedy den před letošním Zeleným čtvrtkem, oslaví náš otec biskup Vojtěch 20. výročí svého biskupského svěcení, které přijal z rukou olomouckého arcibiskupa Františka Vaňáka. Brněnským biskupem byl jmenován 14.2.1990 tehdejším papežem Janem Pavlem II. Biskupský stolec byl před tím v době totality celkem 18 let neobsazen po úmrtí otec biskupa Karla Skoupého, který zemřel v roce 1972.

Životopis brněnského sídelního biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho

Narodil se 20. srpna 1946 v obci Bosonohy (dnes městská část Brno). Protože pocházel z komunistickým režimem pronásledované rodiny (jeho otec byl z politických důvodů 11 let vězněn), nemohl studovat, vyučil se slévačem a odmaturoval až později na večerní Střední škole pro pracující v Brně. Jako dělník pracoval ve

Šmeralových závodech, ve Zbrojovce a na stavbě dálnice Praha-Brno.

V letech 1969-1971 vykonával základní vojenskou službu. V roce 1971 byl přijat ke studiu na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu do Litoměřic. Na kněze byl vysvěcen 27.6.1976 v brněnské katedrále.

Od roku 1976 do roku 1982 působil jako duchovní v Jaroměřicích nad Rokytnou, v Jihlavě, ve Znojmě, ve Slavkově u Brna, ve Velkých Němčicích a Starovicích.

V letech 1982 – 90 vykonával funkci prefekta, později rektora v Kněžském semináři v Litoměřicích. 14. února 1990 byl (po 18 letech uprázdněného biskupského stolce) papežem Janem Pavlem II. jmenován v pořadí 13. sídelním biskupem brněnské diecéze. Biskupské svěcení přijal 31.3.1990 z rukou olomouckého arcibiskupa Františka Vaňáka.

Při České biskupské konferenci je od roku 1990 zodpovědný za kněžskou a jáhenskou formaci, za rodiny a za oblast bioetiky. Je pověřený rovněž péčí o duchovní službu v Armádě České republiky, je nositelem tří vysokých vojenských vyznamenání. To poslední, záslužný kříž ministryně obrany ČR I. stupně, dostal při příležitosti 10. výročí Duchovní služby v Armádě ČR.

Biskupské heslo: „Non ego, sed tu“, česky „Ne já, ale Ty“, je zkratkou ozvěny slov Panny Marie i Ježíše Krista, je to vyjádření touhy odevzdat svůj život do rukou milujícího Boha.

Zájmy otce biskupa: hudba, sport, astronomie

Publikace:

Ne já, ale Ty (Karmelitánské nakladatelství, 1998)

... aby mohlo vyrůst něco krásnějšího (Cesta, 1999)

Non ego, sed tu (Biskupství brněnské, 2000)

Vy jste sůl země a světlo světa (Biskupství brněnské, 2004)

Eucharistie (Karmelitánské nakladatelství, 2007)

Stradivárky (Biskupství brněnské, 2007)

Vánoční variace (Karmelitánské nakladatelství, 2007)

Pastýřské listy (Biskupství brněnské, 2010)

Bližší informace k poslední zmiňované publikaci:

*Dvacetiletí biskupské služby, které si zanedlouho připomene, bilancuje otec biskup Vojtěch Cikrle vydáním knihy **Pastýřské listy**. Ta nabízí přehled pastýřských listů, dopisů, homilií a tematických textů z let 1990–2009. Biskupova poselství jsou převážně adresována mladým lidem, rodinám a kněžím. Knihu pro Biskupství brněnské vydalo Karmelitánské nakladatelství. Cena 119 Kč.*

Připravili: Rudolf Staněk a Martina Jandlová

VÝROČÍ DVOU VÝZNAMNÝCH POUTNÍCH MÍST

Významná poutní místa naší diecéze Vranov u Brna a Křtiny, na které naše farnost pravidelně putuje, letos slaví kulatá výročí:

Poutní místo Vranov u Brna si letos připomíná 770. výročí zjevení Panny Marie

Jedno z nejvýznamnějších poutních míst Vranov u Brna bude rok 2010 prožívat jako jubilejní, protože od zjevení Panny Marie vranovské uplyne 770 let.

Při příležitosti prožívání jubilejního roku 770. výročí zjevení Panny Marie Vranovské uděluje brněnský biskup Vojtěch Cikrle v roce 2010 milost plnomocných odpustků pro poutní kostel na Vranově u Brna, a to v první soboty v měsíci a během poutního období v září a říjnu roku 2010.

Další informace o poutním místě, o programu poutí a programu v Duchovním centru sv. Františka z Pauly:

telefon 541 239 023

e-mail: dc-vranov@katolik.cz

www: <http://dc-vranov.katolik.cz>

Poutní místo Křtiny u Brna si letos připomíná 800. výročí zjevení Panny Marie

Jedno z nejvýznamnějších poutních míst brněnské diecéze, Křtiny u Brna se Santiniho chrámem Jména Panny Marie, bude rok 2010 prožívat jako jubilejní, protože od zjevení Panny Marie Křtinské uplyne 800 let.

Jak uvádí P. Tomáš Prnka na internetových stránkách farnosti: „Podle tradice se roku 1210 zjevila Panna Maria Křtinská v blízké Bukovince na rozkvetlém kaštanu. První písemnou zprávu přináší papežská listina z roku 1237. Největší rozkvet prožívaly Křtiny v 17. a 18. století. V první polovině 18. století byla postavena i nynější barokní svatyně dle návrhu architekta Giovanni Santiniho. Křtiny se v té době staly střediskem duchovní obnovy celé Moravy a byly nazývány První Ave.“

Návštěvníci mohou ve Křtinách vidět také jednu z největších zvonohar u nás.

Při příležitosti prožívání Jubilejního roku 800. výročí zjevení Panny Marie ve Křtinách uděluje brněnský biskup Vojtěch Cikrle milost plnomocných odpustků pro poutní kostel Jména Panny Marie ve Křtinách, a to od 1. května do 21. listopadu 2010.

Další informace:

Telefon: 516 439 189

www: <http://krtiny.katolik.cz>

IV. BRNĚNSKÉ BIOETICKÉ DNY

Česká biskupská konference ve spolupráci s dalšími institucemi pořádá ve dnech 23. až 25. 4. 2010 v Brně konferenci s mezinárodní účastí – IV. brněnské bioetické dny, které budou zaměřeny na aktuální etické otázky manželského a rodinného života. Zvláštní pozornosti bude věnována problémům spojených s používáním moderních technologií.

Na konferenci promluví přední odborníci z oblasti teologie, biologie, medicíny, psychologie a dalších oborů. Hlavní referát přednese spišský biskup Mons. František Tondra. Promluví také Mons. Vojtěch Cikrle, Mons. Aleš Opatrný, doc. Jaroslav Max Kašparů, prof. Vladimír Smékal, prof. Ladislav Tichý, prof. Bohumil Chmelík a další. Svou účast přislíbil také děkan Bioetické fakulty Papežské univerzity Regina Apostolorum v Římě prof. Victor Pajares.

Přihlášky je třeba zasílat co nejdříve e-mailem na adresu konference@bioetika.cz, případně na adresu Hippokrates, Míčkova 59, 614 00 Brno. Podrobnosti na www.bioetika.cz.

OHLASY NA KNIHU OTCE JOSEFA VLČKA

K velikonoční pohodě blahopřeji a dodávám novější ohlasy na 3. vydání knihy „K výšinám“: Manželé Haškovi ze Svěbohova piší: „Moc se nám kniha líbila, pošlete ještě pro naše známé. 102-letá maminka si z ní velice ráda čte.“ – Paní M. Macková (91 let) z Písařova: „Vřelý dík za krásnou knížku. Přečetla jsem ji bez přestávky. Nezažila jsem nic takového po celý můj život. Mám velkou radost, odměním se růžencem.“ – Manželé Vítkovi ze Zlámance (zlatý sňatek) si váží krásného svědectví o růstu 3 kněžských povolání v nelehké době. – ICLic P. Pavel Kopecký z Letovic: „3. vydání se podařilo“. – E. Gašparíková z Benátek n/Doub: „Velice Vám děkuji, krásná knížka mě moc těší.“ – „Zlatí“ manželé Tejkalovi z Lysic: „Děkujeme moc a moc, je to nádherné čtení... Rádi vzpomínáme na Vašeho kolegu P. Otmaru Kaplana, sezđával syna.“ – Em. Apošt. exarcha Ivan Ljavinec drahému otci Vlčkovi děkuje. – Manželé Surovcovi z Valašské Senice děkují, také paní Ludm. Šeligová z farnosti kard. Trochty Franc. Lhoty. – Paní M. Čeloudová z Korolup ve věku 84 let ráda čte i další knížku o šlap. misionářích. – Podobně znova čte ses. Em. Součková z Uherčic. – Paní Hlásková z Nesvačil: „Čte si moje maminka. Co vše musela Vaše maminka i celá rodina vytrpět, nebeský Otec to jistě stonásobně odmění.“ – Paní Cvrkalová ze Svitávky: „Udělal jste mi velkou radost, nemohu se od čtení odtrhnout.“ „Zlatí“ manželé Líkařovi z Kunštátu: „Kniha je velmi poučná a příkladná, vzpomíná na mnoho vzácných kněží, obdivujeme osobnost Vaší maminky.“ – Paní Malíková z Věteřova s díkem za knihu spojuje dík za duch. doprovod na pouti do Medžugorje. Paní Brázdilová z Kněžpole telefonicky děkuje, 13 let na kole jezdila pomáhat na faru. – Pan Jan Kaplan z Otmarova, bratr kněze, vysoce hodnotí knihu. – Paní Vybíralová z Orlovic mobilem velice děkuje... Pan Mir. David

z Lukavce u Fulneku, který řadu let vozil kněze, objednává i pro dceru Agátu, představenou Křížových sester v Kroměříži, mají v klášteře 80 sester. – Podobně volal pan Dvouletý z Boršic, otec kněze a dp. Heger z Chomutova. – Nadšení jsou Drápalovi z Viničných Šumic, hodnotí jako „pravé ořechové“ z náboženského i orelského hlediska. – Paní Mahovská z Unkovic srdečně děkuje, i paní Hrdinová z Vracovic. – Manželé Skulínkovi z Bošovic po zlaté svatbě dočetli knihu na Krista Krále. Působí u nich P. P. Buchta, který mi kdysi ministroval. – Děkují zlatí manželé Dolívkovi z Těchonice, paní Sopková ze Zbyslavic u Klimkovic, příbuzná řeckokatol. exarchy Hirky. – Příbuzná M. Veselá z Lišně píše: „Vaše maminka i všichni Vám žehnají...rod pokračuje u vnučky Kateřiny.“ – P. Josef Jelínek z Vnorov jako dík zasílá krásnou knihu o jejich farnosti. – Paní A. Matochová z Perné děkuje „za pro ni tak milý“ dárek, - podobně paní Štyková z Drnholce, rovněž paní Věra, vdova po ministru ing. J. Luxovi, si ji ráda přečte; děkuje i známý ze sv. Hostýna ostravský varhaník J. Marek; pozořický p. Valehrach: „čte se jako román“. - Pan biskup Msgre Václav Malý poděkoval. - Kniha „K výšinám“ spolu s publikací J. Kotulana „Šlapaničtí misionáři“ byla také předána na brněnském biskupství mezi dárky určené našemu Sv. otcí při návštěvě Brna dne 27. září 2009. Papežský oltář stál na tuřanském letišti v katastru Šlapanic. – Pan kardinál Tomáš Špidlík SJ děkuje za přání k jeho devadesátinám. Modlí se k našemu rodáku bl. Šebest. Kubínkovi, aby rozprodal i jeho knížky. A dělá to dobře (vyšlo už přes 160 překladů do cizích jazyků i do arabštiny). Do Brna je pozván na 22. května, má mluvit v Mahenově divadle. - Apošt. nuncijs msgre Diego Causero s velkým potěšením děkuje za milé blahopřání k jeho 70. narozeninám. „Přijměte můj upřímný dík! Vaší modlitby si velmi vážím. Děkuji také za zasláné ohlasy na 3. vydání knížky vzpomínek „K výšinám“ Vaší zemřelé maminky. V dopise nemocným z Hradce Králové též arcib. Otčenášek připojuje: „...maminka dále apoštoluje.“

P. Josef Vlček

OKÉNKO DO SVĚTA

BOJ PROTI MALOMOCENSTVÍ, ZVANÉM LEPROU

Jeden z prvních, kdo se ujal nemocných, kteří jsou napadeni leproou, byl vlámský kněz P. Damián de Veuster. Narodil se 3. ledna 1840. Byl poslán na ostrov Molokai, kam byli nemocní leproou vyhnáni. Nemocné přivázeli lodí k ostrovu a tam je naházeli do moře. P. Damián tam zavedl vodu, nalezl pro ně práci, stavěl s nimi domky i kostelík. Slavil mše svaté, křtil, učil, vychovával, tesal rakve a pochovával. Nakonec zemřel na Molokai, nakažen touto strašnou chorobou dne 15. dubna 1889. O jeho životě je pěkný popis v knize Otec vyhoštěných.

Malomocenství se od té doby rozšířilo, ale v boji proti lepře byl od roku 1954 učiněn velký pokrok. Leprou napadeni se už nepočítají na miliony, ale na statisíce. Podle

světové zdravotnické organizace onemocnělo touto nemocí v posledním roce na 250.000 lidí. Nemoc se dosud vyskytuje v Brazílii, Indii, Indonésii, Číně a na Madagaskaru.

V indické obci Bilaipahari byla v česko-indické spolupráci vybudována nemocnice sv. Josefa pro malomocné, tuberculózní i na malárii nemocné pacienty. Další česko-indická nemocnice sv. Josefa je budována v Midnapure a má být v tomto roce dostavěna. V obcích se budují laboratoře, lékárny, sanitární zařízení, malé domky pro rodiny, školy, garáže a rybníky, studny s čistou, pitnou vodou, dům pro sestry a ošetřovatele, provozuje se mobilní klinika, která vyhledává pacienty po vesnicích, kde je ošetří nebo odváží do nemocnice.

Místní malé hliněné domky potřebují časté opravy i rekonstrukce. Pro školy se těžko shánějí učitelé, kdo by také chtěl pracovat daleko od civilizace, v takové dědině malomocných, a proto tam vypomáhají řádové sestry. Rozvojem zemědělství a chovem zvířat jsou nemocní naváděni k tomu, jak se dostat z pozice žebráků a jak přispět vlastními silami pěstováním rýže a zeleniny, chovem ryb, včel a drobného zvířectva k solidní hospodářské základně života. Bezplatné ošetření a talíř rýže s trochou zeleniny jsou hlavním příspěvkem k životu a celodennímu pobytu.

V Port-au-Prince zůstala sice zachována zařízení pro léčbu nemocných na AIDS i tamní špitál, které jsou však beznadějně přeplněny a jsou vděční za každou naši, i malou pomoc.

Vilém Sitte

MODLITEBNÍ VEČER S BRATREM JOHNEM PAULEM MARYM

Určitě si všichni pamatujete hudební skupinu The Kelly Family. V 90. letech to byla jedna z nejoblíbenějších skupin, možná přímo ta nej. Devět dlouh vlasých sourozenců okupovalo téměř všechny rozhlasové stanice, kralovalo hitparádám, prodávalo kazety a CD ve velkém. Téměř v každém dívčím pokojíku visel na zdi aspoň jeden plakát Paddyho či Angela, pokud jimi stěny nebyly oлеpené kolem dokola, a hity jako An Angel znal snad každý.

Po nějaké době kellymánie poněkud utichla. Členové skupiny se stáhli do ústraní, někteří z nich podstatně zkrátili vlasy a začali zakládat vlastní rodiny. Po někdejších šílenství nebylo ani stopy.

V té době se na veřejnost dostala zpráva, že Paddy Kelly, bývalý miláček dívčích srdcí a rodinný „soumen“, žije v ústraní v klášteře. Nikdo tomu samozřejmě nechtěl věřit, až se na internetu objevily fotky Paddyho v mnišské kutně. Rázem byla zlomena další dívčí srdce, protože tohle samozřejmě nenapadlo ani jednu fanyнку. „Paddy si nechal ostříhat vlasy, odešel do kláštera a vzdal se světského života.“ To byla informace, které prolétla světem bývalých Kelly-fanynek jako blesk.

Když jsem se v únoru dozvěděla, že v Olomouci a v Brně má mít svědectví bratr John Paul Mary, neváhala jsem ani na chvíli. Nebylo to jen proto, abych na vlastní oči viděla bývalý idol milionů dívek po celém světě. Zaujala mě i skladba večera. Mše, růženec, svědectví, adorace a to vše prokládané písněmi bratra Johna Paul Maryho s doprovodem členů hudební skupiny Paprsky. Během pár minut bylo rozhodnuto a já se vydala do Olomouce. A musím říct, že jsem rozhodně nelitovala.

Kostel svatého Michala v Olomouci je poměrně studeným kostelem, ani to však nezabránilo několika stovkám lidí, aby si stejně jako já přišli poslechnout svědectví bratra Johna Paul Maryho, bývalého člena skupiny The Kelly Family, Paddyho.

Celý večer začínal pozdravem br. Johna Paul Maryho a následným růžencem. Nejdříve každý z nás dostal světlující růženec, který následně požehnal otec John David, spolubratr br. Johna Paul Maryho z komunity sv. Jana. A neobvyklá modlitba růžence mohla začít. Po třech Zdrávasech, modlitbě Otčenáš a Věřím následovalo krátké čtení, vztahující se k tajemství růžence. Pak by se očekávalo deset Zdrávásů, které se však nekonaly. Namísto toho br. John Paul Mary řekl něco k předešlému čtení a zazpíval píseň, která se rovněž vztahovala k danému tajemství. Tak to pokračovalo během celého růžence.

Poté následovalo jeho svědectví. Nebudu se o něm na tomto místě rozepisovat více, protože jsem ho následně sepsala jako samostatný článek. Bratr nás na začátku večera požádal o to, abychom nefotili a nenahrávali video ani zvuk, takže celé svědectví je psáno tak, jak jsem si ho pamatovala. Je tam však zachyceno vše, co říkal, a častokrát i úplně doslova.

Po velmi osobním svědectví otec Antonín, farář u sv. Michala, sloužil mši doprovázenou bratrovými písněmi. A po mši přišla možná nejkrásnější část večera, adorace. Opět byla doprovázena písněmi br. Johna Paul Maryho. Nebyla to však adorace typu dlouhé minuty ticha, pak písnička, opět dlouhé minuty ticha, krátká přímluva, znovu dlouhé ticho, s jakými jsem se často setkala. Tato adorace byla pravděpodobně tou nejhezčí, jakou jsem kdy zažila. Každý z nás již v průběhu večera dostal svíčku, kterou jsme nyní zapálili. V průběhu bratrových písní jsme svoje hořící svíčky přinášeli před oltář, kde jsme je pokládali a z malých košíků jsme si brali Slovo života – papírky s úryvky Bible, které nám měly být posilou do dalších dní.

Adorací večer končil. I přes neuvěřitelnou zimu, čtyři hodiny strávené ve studeném kostele a pozdní večerní čas to byl jeden z mých nejkrásnějších večerů. Nikdy na něj nezapomenu. Stejně tak na osobní setkání s bratrem Johnem Paul Marym.

Když jsem se dozvěděla, že bratr bude v České republice, dostala jsem nápad s ním udělat krátký rozhovor (přípravený jsem měla sice delší, ale zkrátit se to dá vždy ☺). Netušila jsem, jestli bude možné se k bratru dostat, jestli mi rozhovor poskytne, jestli bude mít čas... Ale musela jsem to prostě zkusit.

Krátce před začátkem modlitebního večera se mi poštěstilo s bratrem mluvit osobně. Bohužel mi rozhovor poskytnout nemohl, protože k tomu nemá povolení od představeného komunity sv. Jana, dostalo se mi však dalšího krásného zážitku. Když

jsem s bratrem mluvila, poznala jsem, že je neuvěřitelně šťastný. V jeho tváři se zračil klid, pokoj, radost a přesvědčení ze správné volby své životní cesty. Rozhodnutí odevzdat celý svůj život Bohu a strávit zbytek života za zdmi kláštera nebylo jistě lehké, bratr John Paul Mary to však učinil s vnitřním přesvědčením a upřímností.

Mgr. Jana Horáčková

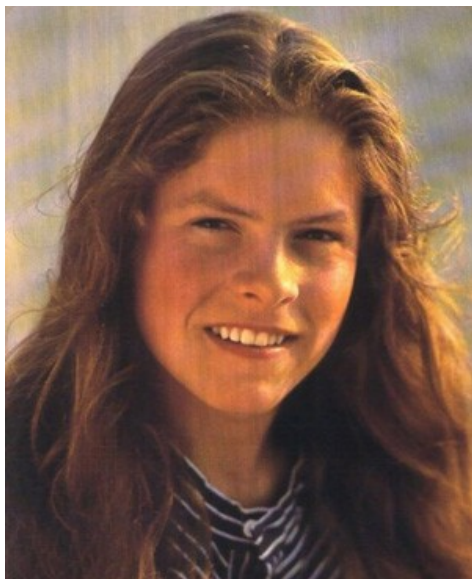

Foto: www.gazeta.pl

Foto: www.paprsky.cz

BRATR JOHN PAUL MARY - SVĚDECTVÍ

Když jsme se potkali minule, vypadal jsem trochu jinak. Stává se, že když někoho potkáte po dlouhé době, jeho zevnějšek je změněný. Krátké vlasy, jiné šaty... Říkáte si, co se děje, jsi zamilovaný? Když jste zamilovaní, jste ochotní dělat bláznivé věci. Svým způsobem se právě tohle stalo mně. Někoho jsem potkal a jsem zamilovaný. Jsem velmi šťastný.

Měl jsem všechno, o čem ostatní jen sní. Měl jsem peníze, žil jsem na zámku, byl jsem superstar, měl jsem slávu, byl jsem borcem z televize a novin. Já jsem byl bohem ve svém životě, byl jsem králem, byl jsem číslo jedna. Bylo mi 21 let. Pak se jednoho dne

něco změnilo. Můj život se začal hroutit. Kládl jsem si otázky „Kdo jsem?“ „Odkud jsem přišel?“ „Kam směřuji?“ „Jsem to, co si myslím, že jsem, nebo co si lidé myslí, že jsem?“ Byl jsem pokřtěným katolíkem, ale Ježíš pro mě byl někdo z minulosti, někdo, kdo žil před 2000 lety. Ve svém srdci jsem měl prázdnotu a v mysli temno. Prázdnota se stále prohlubovala a temnota byla stále hustší. Neměl jsem žádné přání žít dál. Nic mě nenaplňovalo: peníze, sláva, lidská láska, už ani hudba nedokázala zaplnit mou prázdnotu. Rozešel jsem se s přítelkyní, přišly zdravotní problémy, problémy v rodině, začal jsem ztrácet vášeň pro hudbu. Můžete to nazvat depresí, osobní krizí. Život mi nedával smysl. Nikde jsem neviděl žádné světlo, žádnou naději. Chtěl jsem ukončit svůj život.

Stál jsem v otevřeném okně.

V posledním okamžiku před skokem jsem ve svém srdci uslyšel hlas: „Zadrž, neskákej!“ Ten hlas mi říkal „Ty nevíš, kdo jsi, odkud jsi přišel a kam směřuješ, ale já to vím. Já jsem světlo Tvého života. Následuj mě.“ Slezl jsem z okna a plakal jsem. To bylo poprvé, kdy jsem věděl, že Bůh je opravdu živý.

Brzy jsem potkal jednoho kněze, který mi poradil, abych šel ke svátosti smíření. Po dlouhých letech jsem tedy šel ke zpovědi a řekl knězi všechny svoje hříchy. Když mi kněz ve zpovědnici řekl: „Ve jménu Otce, i Syna i Ducha Svatého Ti odpouštím všechny tvé hříchy...“, věděl jsem, že to není jen ten kněz, ale Ježíš, který mi skrze tohoto kněze odpustil hříchy. A znovu jsem věděl, že Ježíš není jen někdo z minulosti, někdo, kdo žil před 2000 lety, ale že je opravu živý a že ke mně mluví přítomný, právě teď. Věděl jsem, že je to stejná osoba, která mi řekla „Zadrž, neskákej!“ Moje temnota byla pryč.

Po zpovědi jsem podnikl cestu do Lurd v jižní Francii, kde jsem prožil podobný zážitek jako s hlasem ve svém srdci. Uvědomil jsem si, že Maria není jen socha, není to jen obraz nebo malba, ty ji pouze představují. Maria je skutečná. Věřím, že je to Maria, kdo mi dal víru. Řekla mi „Neboj se, jen věř.“ Dříve jsem dělal, co jsem chtěl. V Lurdech jsem si vybral. Dát Bohu číslo 1 ve svém životě. „Ne moje, ale Tvoje vůle se staň“.

Dnes pro vás máme s bratrem Johnem Davidem společný vzkaz. Je to velmi jednoduchý vzkaz. Bůh je láska. My jsme zažili Boží lásku. Nedovedu si představit žít jiný život než ten obětovaný Bohu, protože chci maximálně žít Boží lásku už tady na zemi.

Když komunikujeme s přáteli, posíláme jim SMS, e-maily, voláme jim. S Bohem si nevoláme, neposíláme mu SMS ani mail. Dnes se chceme dotknout Boha a chceme, aby se on dotkl nás. Pošleme mu SMS nebo mail skrze modlitbu.

Olomouc/Brno, 19. – 20. 2. 2010

Mgr. Jana Horáčková

PŘEDVELIKONOČNÍ POZDRAV

Milí farníci,

už to bude pomalu půl roku, co chybím v kostele. Mnozí mě pozdravují a ptají se, co se mnou je. Zkrátka jsem onemocněl. Jednoho dne jsem se ocitl v nemocnici a bylo to se mnou dost vážné. Až jsem se trochu probral a zjistil jsem, že jste se za mne modlili a stále ještě modlíte, uvědomil jsem si, že jsem vám dosud nepoděkoval za vaše modlitby.

Jak to bude dále, to nevím. Co to mě uzdravování se mnou udělá. Já, který jsem byl přesvědčený, že mě Pán Bůh nechá umřít takřka na schodech oltáře, ležím najednou jako Lazar.

Ocitl jsem se najednou v situaci, ve které jsem dosud nebyl. Odkázán na lůžko a pomoc druhých. Dosud jsem vždycky jaksi dovedl nalézt východisko. Tentokrát velikonoční svátky budu trávit na lůžku. Svě účasti na nejmilejších svátcích se musím vzdát. Budu ty obřady sledovat jen v rozhlasu nebo v televizi.

A tak ve chvílích ticha jsem přemýšlel nad těmi nemocnými a těmi, kteří jsou v podobné situaci. Najednou jsem si uvědomil, že se špatně modlím za ty nemocné a zemřelé. Napadlo mě, že bych se správně měl modlit adresně. Dotyčného člověka si představit, pojmenovat a nějak se s ním ztotožnit. Zkusil jsem to, a bylo to lepší.

Už mně není smutno. Uvědomil jsem si, že Pán Bůh mně předepsal jiná partitura. Možná, že mě tam někde nechá i nějaký sólový výstup, o kterém nemám zatím ani tušení.

Blíží se kvapem Velikonoce. Budete si přát radostné svátky, Aleluja, zdraví a nevím, co ještě. I já bych vám chtěl popřát k velikonočním svátkům. A tak mě napadlo ty svoje trampoty: bolesti, bezesné noci, svoji nemohoucnost a nesplněnou touhu aktivně se zúčastnit velikonočních obřadů, obětovat Kristu v Božím hrobě na tento úmysl: **ABY SE NAŠEL BRZY MŮJ NOVÝ NÁSTUPCE A BYLA TAK ZAJIŠTĚNA ŘÁDNÁ A STABILNÍ SLUŽBA V KOSTELE.**

To vám přeje k Velikonocům váš

starý a nemohoucí kostelník Jirka

BOHOSLUŽBY VE SVATÉM TÝDNU

ŠLAPANICE		
Květná neděle	28.3.	07.00, 9.00, 18.30
Pondělí Svatého týdne	29.3.	07.00
Úterý Svatého týdne	30.3.	18.00
Středa Svatého týdne	31.3.	18.00
Zelený čtvrtek	1.4.	19.00
Velký pátek	2.4.	19.00
Bílá sobota	3.4.	21.00
Neděle Zmrtvýchvstání Páně	4.4.	07.00, 9.00, 18.30
Pondělí velikonoční	5.4.	07.00, 9.00
PRACE		
Květná neděle	28.3.	10.00
Zelený čtvrtek	1.4.	17.00
Velký pátek	2.4.	17.00
Bílá sobota	3.4.	19.00
Neděle Zmrtvýchvstání Páně	4.4.	10.00
Pondělí velikonoční	5.4.	08.00
PODOLÍ		
Květná neděle	28.3.	08.00
Pondělí Svatého týdne	29.3.	18.00
Úterý Svatého týdne	30.3.	07.00
Středa Svatého týdne	31.3.	18.00
Zelený čtvrtek	1.4.	18.00
Velký pátek	2.4.	18.00
Bílá sobota	3.4.	20.00
Neděle Zmrtvýchvstání Páně	4.4.	08.00
Pondělí velikonoční	5.4.	08.00

Datum uzávěrky dalšího čísla časopisu Okénko: 11.6.2010

Plánované **datum vydání**: 27.6.2010

OKÉNKO – časopis farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci
 Vydává Římskokatolická farnost Šlapanice u Brna, Masarykovo nám. 9, 664 51 Šlapanice
 telefon: 544 245 280, e-mail: okenko@farnostslapanice.cz, <http://www.farnostslapanice.cz>
NEPRODEJNÉ!